

“PikkuKakkonen”

Kakkosten sukuyhdistyksen kahdeskymmenesyhdeksäs lehti

Hyvät sukulaiset

Tänä kesänä tulee kuluneeksi 15 vuotta siitä, kun oli ensimmäinen Kakkosten sukutapaaminen. Se pidettiin Polvijärvellä Saarilan maatilamatkailun tiloissa 2008. Kaikkihan alkoi siitä kun Airi Holopainen ja Toivo Kakkonen houkuttelivat Kyösti Kakkosen innostumaan sukututkimuksesta. Kyösti palkkasikin Matti.J.Kankaanpään tekemään sukututkimusta Kakkosista. Kankaanpään tekemä ensimmäinen tutkimus ulottui 1900 luvun alkuun. Se esiteltiin tutkijan toimesta tuossa ensimmäisessä sukutapaamisessa. Itsekin olin paikalla kuten myös Matti-veljeni. Kun tutkimusta esiteltiin, tuumittiin veljeni kanssa, että kuulummekohan tähän sukuun ollenkaan. Kun esitys eteni pitemmälle, Matti huomasi muuttaman tutun nimen ja totesi, että olimme oikeassa paikassa. Siitäkös me innostuimme. Tapaamisessa valittiin toimikunta hoitamaan asioita eteenpäin. Valituiksi tulivat: Airi Holopainen, Anu Kakkonen, Kyösti Kakkonen, Toivo Kakkonen, Jani Kakkonen ja minä. Tilaisuudessa myös sovittiin, että jokainen alkaa kerätä lähisukulaisistaan tietoja ja toimittaa ne Matti.J.Kankaanpäälle.

Seuraavana keväänä 2009 toimikunta kokoontui Mulonniemessä. Siellä päätettiin sukuyhdistyksen perustamisesta ja rekisteröitymisestä. Kyösti ehdotti sukuyhdistyksen lehden tekemistä. Kaikki olivat samaa mieltä, mutta kun tuli puhe siitä, kuka alkaa asiaa edistämään syntyi syvä hiljaisuus. Lopulta Kyösti katsoi minuun päin ja sanoi, että voisiko Eero ruveta kasaamaan lehteä. Mietin asiaa muutaman sekunnin ja suostuin. No miten lehdelle tuli nimi. Se kävi näin. Arkeen päästyä kerroin töissä kavereille saamastani tehtävästä. Kerroin, että lehdestä on tarkoitus tehdä

A5:n kokoinen. Silloin yksi kaveri sanoi, että tuuleeko siitä siis pikku Kakkonen. Samalla minulla välähti, että siinähan onkin lehdelle hyvä nimi. Kiitin kaveria kädestä pitäen hyvästä vihjeestä. Ensimmäinen PikkuKakkonen ilmestyi saman kesän sukutapaamisessa Polvijärvellä. Tapaamisessa sukututkija esitteli toisen osan tutkimuksistaan.

Syksyllä 2009 yhdistys oli rekisteröity. Ensimmäisen hallituksen muodosti 2008 valittu toimikunta. Kyösti toimi puheenjohtajana ja minä sihteerinä. Vuoden 2020 sukutapaamisessa kerroin, että Matti.J.Kankaanpää ei halua jatkaa sukututkimusta. Niinpä kysyin kokouksessa, olisiko joukossa joku joka voisi jatkaa tukimusta. Yksi käsi nousi pystyyn. Käden nostaja oli onneksemme Jouni Kakkonen. Jouni taltioi saamansa tiedot ja teki lisätutkimuksia Kankaanpään jäljiltä. Jouni kasasi ansiokkaasti lopulta tiedot IsoKakkonen kirjaksi. Kirja valmistui 2014 ja valittiin vuoden sukukirjaksi. Vuonna 2011 pidettiin ensimmäinen virallinen kokous Joensuussa jossa käsiteltiin sääntömääräiset asiat. Kyösti luopui puheenjohtajuudesta ja allekirjoittanut valittiin uudeksi puheenjohtajaksi. Vauhti on ollut aika reipasta aina tuohon kirjan valmistumiseen asti. Sen jälkeen on ollut verkkaisempaa. Nuoremmat voisivat astua esiin. Elokuun tapaamisessa siihen olisi hyvä tilaisuus. Toivon, että mahdollisimman moni pääsisi tulemaan Joensuun Karjalantalolle 5.8.2023.

Aurinkoista ja mukavaa kesää kaikille!

Eero Kakkonen

Sukutapaaminen

Kakkosten sukuyhdistys ry:n sukkokous ja sukutapaaminen pidetään lauantaina 5.8.2023 klo 12.30 alkaen Kulttuurikeskus Karjalantalossa, Rajakapteenin Pirtti-kabinetissa, Siltakatu 1, Joensuu.

Ohjelmassa:

- ilmoittautuminen
- sukuyhdistyksen tarjoamat kuohujuomat
- musiikkia
- sukkokous, sääntömääräiset asiat vuodelta 2022
- vapaata seurustelua
- lounas

Kokouslounas noutopöydästä 29,00 euroa/henkilö, 5-12-vuotiaat puoleen hintaan, alle 4-vuotiaat ilmaiseksi, erikoisruokavaliosta mainittava ilmoittautumisen yhteydessä. Kokouslounaan jokainen maksaa paikan päällä.

Lounas sisältää

- Tapaspöytä
- Caesarsalaattia (L,G) ja valkosipulikrutonkeja
- Timjamitomaatteja ja fetajuustoa (VL,G)
- Vihersalaattia ja limevinaigretteä (V,G)
- Kerubin leipävalikoima (V)
- Tuorejuustoa (L,G)
- Pääruokana hiiligrillistä
- Paahdettua maalaiskanaa ja sitruuna-aiolia (M,G)
- Valkosipulilla maustettua smash-perunaa (V,G)
- Kasvisruoka Kerubin bbq-seitanribsejä, savuaiolia, ratatoulle-kasviksia ja valkosipulilla maustettua smash-perunaa
- Kahvia/teetä
- Mustaherukkamoussea ja suklaata (V,G)

Ilmoittautuminen 18.7.2023 mennessä

Eila Hyvärinen hyvaeila@gmail.com puh.040 7276745

Leena Kakkonen leenam.kakkonen@elisanet.fi puh. 050 3728622

Eero Kakkonen eero.kakkonen@elisanet.fi puh. 0400 679328.

Erilainen vakuutus

Elämä on arvaamatonta – tapaturma, sairaus tai onnettomuus voi yllättää kenet tahansa meistä. Mitä vain voi sattua kelle tahansa ja ikinä ei voi tietää, mitä nurkan takana odottaa. Yllättävä käänne voi viedä kokijaltaan oikeustoimikelpoisuuden, jolloin omien asioiden hoito ei enää ole mahdollista. Tällöin taloudellisia ja muita asioita alkaa hoitamaan joku toinen. Oikeustoimikelpoisuutta vailla olevalle voidaan määrätä edunvalvoja, joka hoitaa hänen asioitaan. Edunvalvontavaltuutus takaa, että olet itse ohjaksissa edunvalvojaa valittaessa. Sen avulla voit päättää, kuka hoitaa asioitasi ja miten niitä tulee hoitaa, kun et itse siihen kykene. Edunvalvontavaltuutus on kevyempi ja joustavampi tapa järjestää omien asioidesi hoitaminen tulevaisuutta varten.

Mikä on edunvalvontavaltuutus?

Edunvalvontavaltuutus on valtakirja, jossa valtuuttaja etukäteen nimeää, kuka saa hoitaa hänen asioitaan ja miten niitä tulee hoitaa siinä tapauksessa, että hän tulee sairauden, henkisen toiminnan häiriintymisen, heikentyneen terveydentilan tai muun vastaavan syyn vuoksi kykenemättömäksi huolehtimaan asioistaan.

Edunvalvontavaltuutuksella valtuutettu voidaan valtuuttaa edustamaan valtuuttajaa tämän omaisuutta koskevista sekä muissa taloudellisissa asioissa. Lisäksi Valtuutettu voidaan oikeuttaa edustamaan valtuuttajaa myös muissa asioissa, jotka koskevat tämän henkilöä ja joiden merkitystä valtuuttaja ei kykene valtuutuksen käyttöhetkellä ymmärtämään. Valtakirjassa voidaan esittää toiveita mm. taloudenhoitoon ja terveydenhuoltoon liittyen. Asiakirjan yksilöllisyyden vuoksi valtuuttaja voi pitkälti itse määrätä, mitä asioita hän haluaa edunvalvontavaltakirjassa ottaa huomioon ja kuinka laajan valtuutuksen hän haluaa tehdä.

Valtuuttaja voi nimetä varsinaisen valtuutetun lisäksi toisen valtuutetuksi siltä varalta, että valtuutettu tulee sairauden tai esteellisyyden vuoksi taikka muusta syystä tilapäisesti estyneeksi hoita-

maan tehtävänsä (varavaltuutettu), tai sen varalta, että valtuutettu ei ota tehtävää vastaan, luopuu siitä tai tulee pysyvästi estyneeksi hoitamaan sitä (toissijainen valtuutettu).

Edunvalvontavaltuutuksen tekeminen

Edunvalvontavaltuutuksen voi tehdä 18-vuotias, joka kykenee riittävällä tavalla ymmärtämään valtakirjan merkityksen ja sisällön. Lievä tai alkuvaiheessa oleva muistisairaus ei vielä ole este edunvalvontavaltuutuksen tekemiselle.

Laki asettaa edunvalvontavaltuutukselle muotomääräyksiä. Edunvalvontavaltuutus on tehtävä kirjallisesti. Valtuuttajan on kahden tehtävänsä kelpoisen esteettömän todistajan ollessa samanaikaisesti läsnä allekirjoitettava valtakirja ja tunnus-tettava siinä oleva allekirjoituksensa. Todistajien on sen jälkeen todistettava valtakirja allekirjoituksillaan. Todistajien ei tarvitse tietää valtakirjan sisältöä, mutta heidän on tiedettävä sen sisältö.

Valtakirjasta on käytävä ilmi valtuuttamistarkoitus, asiat, joissa valtuutettu oikeuttaa edustamaan itseään, valtuutettu ja valtuuttaja sekä määräys, jonka mukaan valtuutus tulee voimaan siinä tapauksessa, että valtuuttaja tulee sairauden, henkisen toiminnan häiriintymisen, heikentyneen terveydentilan tai muun vastaavan syyn vuoksi kykenemättömäksi hoitamaan asioitaan. Mikäli muotomääräykset eivät täyty, ei Digi- ja väestötietovirasto vahvista valtuutusta ja se ei astu voimaan. Seurauksena on siis asiakirjan pätemättömyys.

Edunvalvontavaltuutuksen voimaantulo

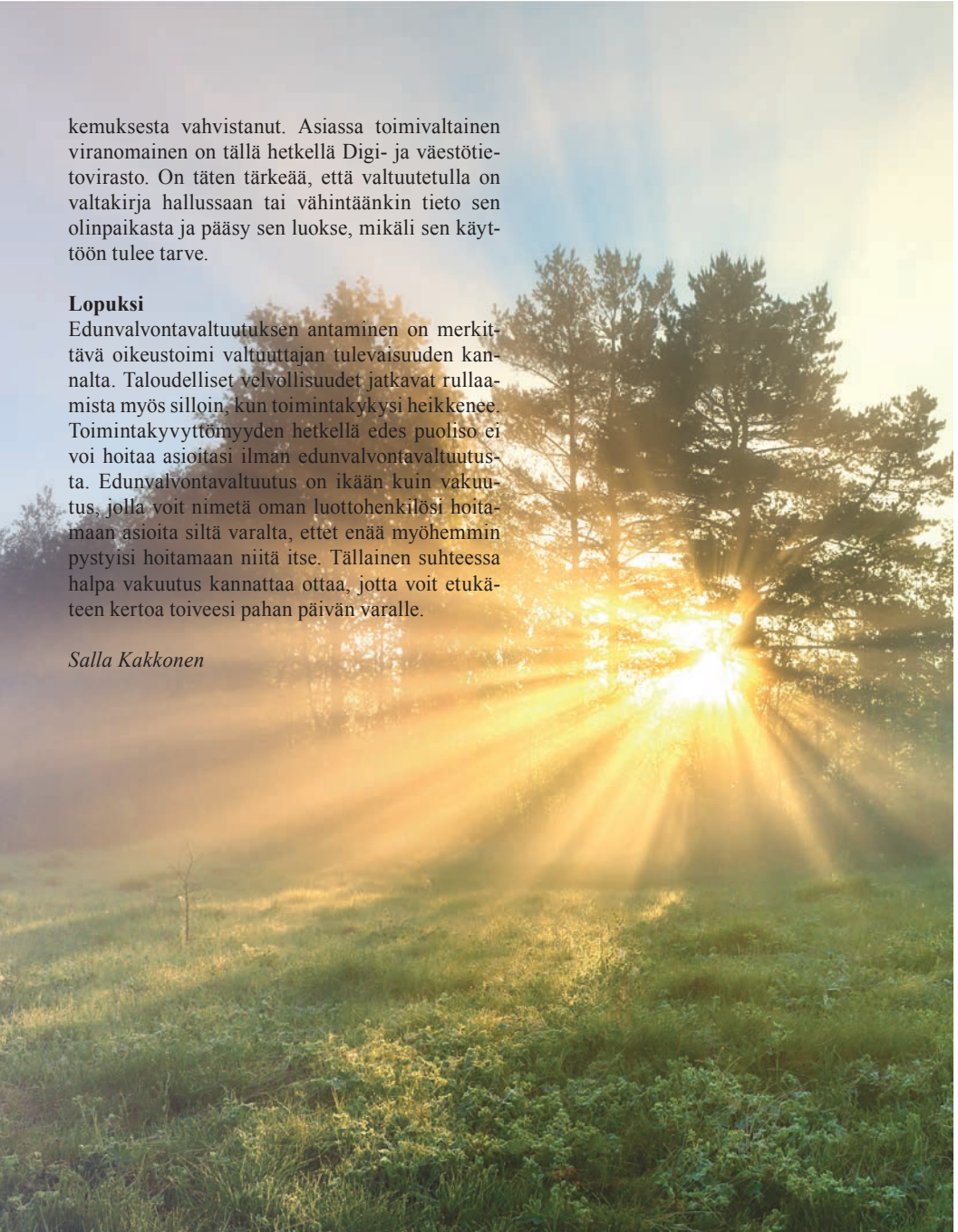
Valtakirjan laadinnan ja allekirjoitusten jälkeen on tärkeää, että valtakirja on tallessa tulevaisuutta varten, mikäli valtakirjan vahvistaminen tulee ajankohtaiseksi. Edunvalvontavaltuutuksen voimaan saattamiseksi valtuutetun on nimittäin toimitettava alkuperäinen asiakirja holhousviranomaiselle. Edunvalvontavaltuutus tulee voimaan, kun holhousviranomainen on sen valtuutetun ha-

kemuksesta vahvistanut. Asiassa toimivaltainen viranomainen on tällä hetkellä Digi- ja väestötietovirasto. On täten tärkeää, että valtuutetulla on valtakirja hallussaan tai vähintäänkin tieto sen olinpaikasta ja pääsy sen luokse, mikäli sen käyttöön tulee tarve.

Lopuksi

Edunvalvontavaltuutuksen antaminen on merkittävä oikeustoimi valtuuttajan tulevaisuuden kannalta. Taloudelliset velvollisuudet jatkavat rullaaamista myös silloin, kun toimintakykyysi heikkenee. Toimintakyvyttömyyden hetkellä edes puoliso ei voi hoitaa asioitasi ilman edunvalvontavaltuutusta. Edunvalvontavaltuutus on ikään kuin vakuutus, jolla voit nimetä oman luottohenkilösi hoitamaan asioita siltä varalta, ettet enää myöhemmin pystyisi hoitamaan niitä itse. Tällainen suhteessa halpa vakuutus kannattaa ottaa, jotta voit etukäteen kertoa toiveesi pahan päivän varalle.

Salla Kakkonen

Polttopisteessä tulkinta: mikä on olennaista?

Euroopan unionin kolme tärkeintä päätöstyyppeä ovat asetus, direktiivi ja päätös. Ne sitovat jäsenmaita, niitä ei voi muuttaa ja ne on pantava täytäntöön sellaisinaan.

Yhteisön asetus on verrattavissa kansalliseen lakiin; se tulee voimaan sellaisenaan. Direktiivin eli lainsäädäntöohjeen tarkoituksena on yhdenmukaistaa jäsenvaltioiden lainsäädäntö.

Yhteisön päätös sitoo ja sen kohteena voi olla jäsenvaltio, yritys tai yksityinen henkilö. Kansalliset viranomaiset eivät voi muuttaa päätöstä.

EU-säädökseen viittaamisessa on Suomessa ollut käytössä erilaisia tekniikoita:

Aluksi: Noudatetaan kansallisen tekniikan mukaista menettelyä, jolloin kansalliseen lainsäädäntöön sisältyvän viittauksen katsotaan tarkoittavan EU-säädöksen kulloinkin voimassa olevaa versiota. Tällöin kansallista säädöstä ei tarvitse muuttaa, kun viitattua EU:n perussäädöstä muutetaan (jos viitatun perussäädöksen numero säilyy samana).

Toiseksi: Tehdään kansalliseen lainsäädäntöön muutos aina, kun viitattua EU-säädöstä muutetaan, ja mainitaan EU:n muutossäädökset nimenomaisesti kansallisessa säädöksessä (EU-säädös x, sellaisena kuin se on muutettuna EU-säädöksillä y, z jne).

Kolmanneksi: Viitataan kansallisessa lainsäädännössä EU-säädöksen tuleviin muu-

toksiin yleisellä tasolla, ns. kaatotekniikalla (EU-säädös x siihen myöhemmin tehtyine/ tehtävine muutoksineen).

Vaihtoehtoista 2 ja 3 ovat nykytilassa ristiriidassa kansallisen tekniikan kanssa ja saattavat aiheuttaa tulkintaepäselvyyksiä; kansallisista syistä annetuissa säännöksissä noudatetaan erilaista menettelyä. Vaihtoehto kaksi voinee puolestaan rasittaa lainvalmistelua.

Voidaanko siis ajatella, että lakiin sisältyvä viittaus EU-säädökseen tarkoittaa sen kulloinkin voimassa olevaa versiota, jos EU-säädöksen numero (ja jos viittaus koskee tiettyä artiklaa, myös sen numero) pysyy samana? Vai tuleeko kansalliseen lainsäädäntöön sisältyvään viittaukseen tehdä muutoksia aina, kun EU-säädöstä muutetaan? Tulisiko tehdä ero niiden tilanteiden välillä, joissa kyse on direktiivin täytäntöönpanosta viittaustekniikalla, ja muiden viittaustilanteiden välillä?

Viittauksia EU-säädökseen käytetään erilaisissa tilanteissa, esimerkiksi pantaessa direktiiviä täytäntöön (viittausmenetelmä täytäntöön-panotekniikkana), mutta myös silloin, kun tehdään informatiivinen tai julkaisuviittaus EU-säädökseen. Erilaista käytäntöä esiintyy tällä hetkellä erityisesti sen suhteen, miten toimitaan, kun viittauksen kohteena olevaa EU-säädöstä muutetaan.

Kun Suomessa viitataan kansallisessa säädöksessä toiseen kansalliseen säädökseen, viittauksen katsotaan koskevan säädöstä sellaisena kuin

se on kulloinkin voimassa. Vain, jos tämä ei ole tarkoitus, siitä säädetään nimenomaisesti (ns. kansallinen tekniikka).

Nykytilassa polttopisteessä on tulkinta ja se, mikä on olennaista tietoa. Sijoittajaviestintä strategisena työkaluna omaa praktisen, käytännönläheisen otteen. Analytiikko haluaa tietää, toimiiko valitun strategian keinovalikoima, pystytäänkö vision palvelulupaus lunastamaan, kun mahdollisuudet, trendit, riskit ja heikkoudet otetaan huomioon. Polttopisteessä lienee nyt tieto, joka voi olla uhka, mahdollisuus tai turva.

Suomi liittyi Euroopan neuvostoon vuoden 1989 toukokuussa. EY:n neuvosto antoi 5.3.1979 arvopaperimarkkinoita sääntelevän direktiivin (79/279). Pörssilistalle otto on tapahtuma! Siihen vaikuttaa paitsi arvopaperin laji, myös liikkeeseenlaskun ajankohta. Tämä ns. listalleottodirektiivi (79/279/ETY) yhteensovitti vaatimuksia ja paransi sijoittajansuojaa (listalleottoesite). Viranomaisten tuli valvoa direktiivin noudattamista. Taloudellisen yhteistyön ja kehityksen järjestöön (OECD) Suomi liittyi vuonna 1969. Nyt tarvittaisiin oikeuspoliittinen tutkimus Euroopan Unionin riskinotosta.

Valvonta linkitetään tavallisesti sääntelyyn. Toisaalta: velkaantuminen tänään kaventaa liikumatilaa huomenna.

*Maarit Lehtihaara,
maisteri, taloussosiologi
Lakiasiantuntija*

Suomalaista valokuvataidetta maailmalle

New Yorkissa maailmankuulussa MoMA-museossa on huhtikuussa avattu Iiu Susirajan (sukukirjan taulu 425) yksityisnäyttely A style called a dead fish. Näyttely on melkoinen meriitti Iiulle. Näyttelyssä on esillä Iiun töitä aina vuodesta 2008 vuoden 2022 lopulle.

Kriitikot ovat kirjoittaneet näyttelystä pääosin myönteisesti. Heidän mukaansa teoksissa on enemmän huumoria kuin vakavuutta sekä lämpöä ihmisyyttä kohtaan.

Teoksissa esiintyy Iiu jokapäiväisten esineiden kanssa.

Perunahuumaa

En ostanut ensimmäisiä varhaisperunoita, jotka oli tuotu ulkomailta, vaan pistin muutaman potun peltoon jo huhtikuussa. Päätin odottaa niiden kasvamista kattilakokoon, koska en halua pilata itseltäni oman perunasadon tuomaa iloa. Elän myös siinä uskossa, että se on se kotimainen varhaisperuna, joka on kaikkien maukain ja vähävetisin, vaikka ruotsalainen ystäväni väittääkin toista – hän arvostaa ruotsalaista. Tuntuu myös aika oudolta, että perunaa rahdetaan meille kaukaa, kun se kasvaa omisakin pelloissa ja jopa ojanpientareilla, jos niikseen tulee. Luulen, että en ole ajatusteni kanssa yksin, sillä varmasti moni muikin haaveilee siitä, että olisi se mukavaa saada varhaisperunat omista siemenperunoista, omasta maasta ja oman työpanoksen avulla!

Peruna, joka tuli tutuksi suomalaisille vasta 1700-luvun loppupuolella, on ollut monella tapaa merkittävä ruoka-aine. Ja vaikka sitä kohtaan tunnettiin suurta epäluuloa, "istutettiin" se Eurooppaan ja Suomeenkin suuren innon vallassa. Sen avulla voitettiin aika ajojin toteutuvat nälänhädät, ruokittiin työläiset, maalaiset, köyhät ja elukatkin. Peruna oli myös aikansa pikaruokaa; kestitähän sen keittäminen vaivaiset puoli tuntia, eikä lisäkkeeksi tarvittu paljoakaan. Joskus riitti pelkkä suolaan toppaaminen taikka sipulimaidossa kastaminen.

Ehkä muutamat perunan varhaiset käyttötavat saivat aikaan sen, että emme riittävästi arvosta perunaa, vaan sen kulutus laskee vuosi vuodelta.

Emme myöskään osaa vaatia sitä, että kaikkialla, missä perunaa myydään tai tarjotaan ruoaksi, se olisi ensiluokkaista. Perunan laatuongelmaan puututtiinkin jo 1950-luvulla, jolloin työskenneltiin kovasti hyvän perunan puolesta. Synnytettiin herkuperunaluokitus, jonka piiriin hyväksyttiin 12 perunalajiketta, muiden muassa Siikli, Jaakko, Olympia ja Tammiston aikainen. Viimeksi mainitun tuli olla ”mukulaltaan pitkänsoiseka, hyvin sileä; keltamatoinen”. Herkuperuna-järjestelmä unohtui harmikseni jonnekin menneisyyden pöimuihin, eikä herkuperunatoimikunta enää ole keskuudessamme suorittamassa toivottua perunan laadunvalvontaa, vaikka pitäisi.

Meillä tuotetaan ja käytetään ruokaperunaa, tärkkelysperunaa ja rehuperunaa, kuutioperunaa, suikaletta, soppaperunaa ja annosperunaa. Ja noin 15 vuotta sitten meidät tutustutettiin siihen ideaan, että perunoita on kolmea sorttia; kiinteät, yleisperunat ja jauhoiset. Nämä laadut tunnistaa perunapussiin liimatusta väritarrasta. Näiden ’laatukriteereiden’ varassa moni kauppa näyttää toimivan edelleenkin. Se kielii siitä, että perunantuotanto on ensi kädessä alue-, maatalous- ja talouspoliittinen kysymys, eikä suinkaan makuasia. Sietääkin kysyä, missä ovat Lopen koirarit, Norjan punaiset, Peipot ja Silmäterät. Miksi emme vaadi maukasta perunaa kautta vuoden? Miksi monissa lounasruokaloissa ja ravintoloissa edelleen tyydytään

”kumiperunoihin” tai laatuihin, jotka eivät maistu milään?

Mikä hyvässä perunassa sitten maistuu? Varmasti Pohjolan kasvuolosuhteilla – pitkä, kiihkeä ja valoisa kesä – on merkitystä. Toki jo Suomessakin on hieman vaihtelua kasvukauden valoisuuden suhteen. Tiedän kokemuksesta, että Lapin puikula – joka tuntuu kaipaavan täysin valoisia öitä – ei suostu kasvamaan kunnolla etelässä. Keskisuomessakin siitä saa satoa juuri sen verran, kun on maahan pannut. Jos sitäkään.

Entä maaperän vaikutus? Muistan, kun lapsena oltiin perunannostotalkoissa. Siskon kanssa vihasimme järvenpääläisessä savipellossa möyrimistä, kun se peruna piti aina sieltä savikuores-tansa kaivella esille. Nurmeksen mummolassa oli toisin. Kakkosen Alman perunapellossa oli mustaa, hiekan raidoittamaa keveää multaa, josta perunat nousivat kuin itsestään. Lisäksi mummon perunoissa – Norjan punaisissa – piili joku sellainen tekijä, että ne vain olivat mahdolloman hyvät. Oliko kyseessä pelkkä maaperä, vai josko sittenkin mikroilmasto? Kallistuiiko mummon perunamaa lievästi kohti kesän aurinkoisimpia päiviä? Entä se kasvupaikka itsessään, kallioinen vaara. Liukeniko siitä jotain erityistä maaperään? Vai olivatko kyseessä mummon puutarhataidot? Vaiko mielikuva siitä, että oma peruna on se paras?

Olisi korkea aika huomata, että perunan liittyä valtavia mahdol-

lisuuksia. Lajikkeista, mauista, rakenteista ja ominaisuuksista voitaisiin puhua kuin laaduk-kaimmista viineistä. Parhaat premium-perunat päätyisivät kuluttajille ja ravintoloille pienissä perunakennostoissa pehmoiseen paperiin käärit-tynä. Niillä olisi oma nimi ja niistä maksettaisiin hyvin. Ne olisivat lisäksi ”täysin ehyitä, terveitä, vapaita rutosta, mädästä, ruvesta ja kasvitau-deista, toukankolosta; kuivettuneista, itäneistä, ontoista ja vihertyneistä mukuloista”, niin kuin herkkuperunatoimikunta laadukkaan perunan määritteli. Niitä vertailtaisiin ja arvioitaisiin ruokapalstoilla ja ruokaohjeissa annettaisiin lajikesuosituksia. Ja joka kevät lehdissä olisi pitkiä artikkeleita siitä, kuinka kasvattaa omia herkkuperunoita. Uskon kovasti, että tulevaisuudessa antaudumme perunahuuman valtaan!

– ”Ottaisinkohan kulhollisen Karjalan mustaa vai Lemmin punaista? Tai maistaisinko jotain uut-ta? Tarjoilija, tuokaa minulle perunalista!”

*Ruokakulttuurintutkija, dosentti
Maarit Knuuttila*

lisuuksia.

Anneli 75v ja Eero 70v Autere

Anneli syntyi Tohmajärvellä Veikko Oskarin ja Elman kolmantena lapsena keväällä 1948. Ennen ensimmäisen ikävuoden täyttymistä perhe muutti Saarion kylältä Rovaniemelle jossa Veikko isälle riitti töitä sotien jälkeisten laajojen savotoiden parissa. Rovaniemellä oli jo Anna mummo ja 2 tätti odottamassa.

”Matkustaminen siihen aikaan oli verkkaista, ensin junalla Kokkolaan jossa yövyttiin matkustajakodissa ja perille päästiin toisena matkapäivänä. Tarinan mukaan mun housut oli olleet kuivumassa patterilla ja unohtuneet sitten sinne matkustajakotiin. Reilu puolivuotiaalle oli sattunut vahinko joten pöksyt oli pesty nyrkkipyökissä.”

Lapsuus kului hävitetyn Rovaniemen raunioilla leikkiessä. Koulun ja opiskelujen jälkeen elämä vei ensimmäisen pompun kohti etelää Ouluun kartanpiirtäjäksi. Matka jatkui edelleen Kokolan ja Vammalan kautta Vantaalle, eli joka

loikalla etelämmäksi. Vantaa lieneekin meille loppusijoituspaikka vaikka vielä vuosia sitten kaavailimme viettävämmä eläkepäiviämme Espanjan auringon alla.

Mutta...Eerollahan oli myös merkkipäivä tammiukuussa. Mitä sinun rauhaasi kuuluu? ”Eläkepäivillä muutaman vuoden jo minäkin. Työurani tein metsäalalla metsänhoitajana. Työ tavallaan meidätkin yhdisti kun tapasin Annelin Oulussa. Olimme juhlistamassa Oulun metsäoppilaitokselle tehtyä harjoittelumetsän kauppaa Arinassa jossa tiemme kohtasivat ja sillä tiellä ollaan edelleen. Yli puolet elämistämme on yhtä pidetty. Omat juureni on myös puoliksi Karjalasta kun äitini oli syntyisin Viipurista. Kakkosen sukuyhdistyksen toiminnassa mukana olo on rikastuttanut sukun naidun elämää. On saatu uusia ystäviä ja mukavia muistoja, huippuna kolmen päivän karjalan retki josta siitäkkin on vierähtänyt jo kymmenen vuotta aikaa.”

Onnea sukuyhdistyksen jäsenille

Tiedot perustuvat sukuyhdistyksen jäsenrekisteriin, kaikilla jäsenillä ei ole syntymäaikaa rekisterissä tai he eivät halua niitä julkaistaviksi.

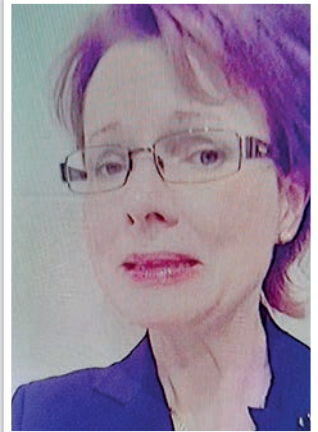
Maija Kylliäinen 75v., Lappeenranta

*Eino Kakkonen, 80v.,
Tohmajärvi*

*Toimi Kakkonen, 70v.,
Tohmajärvi*

*Maarit Lehtihaara, 60v.,
Kauniainen*

Urheilumenestystä

Thainyrkkeilyn ammattilainen Tessa Kakkonen (sukukirjan taulu 527) on voittanut WMC-liiton Euroopan mestaruuden alle 48 kg naisten sarjassa. Titteliottelussa kaatui Ranskan Myriame Djedidin.

Sukuyhdistys onnittelee!

Kakkosten sukuyhdistys

Hallitus Eero Kakkonen, puheenjohtaja
Hirvirinne 2 A 2, 40520 Jyväskylä
puhelin 0400 679328
eero.kakkonen@elisanet.fi

Kyösti Kakkonen
Mulonniementie 190, 80330 Reijola
kyosti.kakkonen@k2.fi

Eila Hyvärinen
Hepomäentie 10, 80140 Joensuu
puhelin 040 7276745
hyvaeila@gmail.com

Jouni Kakkonen
Läntinen Pitkätie 20 C 40, 20100 Turku
puhelin 040 5670407
kakkonjo@gmail.com

Raija Vassinen
Lähdetie 1, 40530 Jyväskylä
puhelin 050 5936220
raiija.vassinen@gmail.com

Eero Autere
Aittarivi 6 as 7, 01660 Vantaa
puhelin 040 5383158
eero.autere@elisanet.fi

Tea Vänskä
Koulukatu 45 A as 12, 80100 Joensuu
puhelin 050 4952816
vanskatea@gmail.com

Hallituksen sihteeri ja jäsenrekisteri

Leena Kakkonen
Hirvirinne 2 A 2, 40520 Jyväskylä
puhelin 050 3728622
leenam.kakkonen@elisanet.fi

PikkuKakkosen toimitus

Eero Kakkonen
Hirvirinne 2 A 2, 40520 Jyväskylä
eero.kakkonen@elisanet.fi

Sukututkimus

Jouni Kakkonen
Läntinen Pitkätie 20 C 40, 20100 Turku
jouni.ju.kakkonen@luukku.com

Sukuyhdistyksen jäsenmaksut

Aikuisjäsen 25 eur/v,
lapsi (alle 18 v.) 10 eur/v
Pankkitili Nordea FI5610403500363472